

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 cèntims cada numero per tot Espanya

Números atrassats 20 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT

P. BONET ALCANTARILLA

Forma en la brillant vanguardia
dels poetas valencians
y s' ha emportat mil vegadas
los premis det «Rat penat».
Lirich de forsa pasmosa,
fecundissim y elegant,
entre 'ls escriptors del dia
es un dels que volan alt.

CRÓNICA

Ara s'estàn recullint los fruïts de la conducta observada durant la primera època de la restauració y tot lo temps en que 'ls conservadors varen tenir la paella pèl mànech, sense que ningú s'atrevis a ferlos la pols.

Enemichs declarats de las ideas de progrés, y sabent de sobras la gran influencia que exerceix l'ensenyansa pública en la part més ilustrada de la població espanyola, se dedicaren ab una constancia verdaderament incansable a omplir las universitats y 'ls instituts de catedràtics de la crosta de baix, bèn disposats a apagar la llum de la inteligencia y a ofegar las expansions del lliure-exàmen.

Durant un bon número d'anys, succehi sempre la mateixa cosa.

Si s'oferia una vacant que hagués de provehirse per concurs, invariablement se l'emportava 'l pretendent més neo. Y si la vacant havia de provehirse per oposició, l'opositor més neo se l'emportava també.

Pera lograr aquest resultat las ternas venian al pel. Lo tribunal de oposicions colocava 'ls tres primers opositors per ordre rigurós de suficiencia; pero 'l ministre de Foment no elegia may al més sabi, sino al més tirat endarrera, mal aquest ocupés lo tercer puesto.

Aixís es com las universitats, de las quals deuría estar excluhida tota preocupació anti-científica, s'poblaren de catedràtics macarrònichs, ensotanats de levita, pedants intransigents y reaccionaris recalcitrants, més inclinats a creure en la eficacia de las novenas y demés actes de devoció, qu' en la transcendencia dels progressos intellectuals.

L' aspiració conservadora dels primers temps de la restauració, s' encaminava resoltament a transformar los establiments de ensenyansa oficial en una especie de seminaris laïchs, en los quals tingué caràcter de obligatoria la práctica de la moixigateria.

Y de unas tendencias tan migradas ¿qué n'havia de sortir al cap-de-vall, sino 'ls disgustos de aquests últims dias?

*
* *

Algúns catedràtics ilustrats que no alimentan tan rancias preocupacions, han lograt per últim, conquistar un lloch en la ensenyansa.

¡Oh, quín horror! Lo dimoni 's fica dintre del temple de la ensenyansa, que 'ls reaccionaris pretenían monopolisar. Son poch encare; pero ja s'hi han ficat, y 'l seu exemple corre perill de ser seguit per molts altres, aixís que se 'ls ofereixi ocasió de posar en evidencia 'ls coneixements que 'ls adornan. ¿Y qué será dels *santurróns* lo dia que 'l mérit y únicament lo mérit siga la clau que obri las portas de las cátedras? ¿Y quina influencia tindrán en lo successiu ab la joventut escolar, inclinada per naturalesa a las expansions lliures de la inteligencia, en detriment de las imposicions dogmáticas, ofegadoras de tot generós impuls?

Per aixó es que cada vegada que un catedràtic de aspiracions modernas logra penetrar en lo santuari, se senten ferits en lo més íntim de l'ànima. L' odian per lo que representa y 'l temen per lo que val. Cridan y espeternegan. Las mans se 'ls crispan, y com si fossen garras de tigre 'ls surten las unglas. La ciencia ultramontana no ha trobat encare miradas prou venenosas pera matar a un lliure-pensador: de altra manera, 'ls qu'ells consideran com intrusos, els qu'ells creuen que ván a

arrebatarlos l' omnipotent domini sobre la juvenut escolar, encare no atravessarian la porta, caurían morts de repent, en lo vestibul de las universitats.

Qui pert lo seu pert lo seny, y ells consideran séva la Universitat, séva la ensenyansa, séva, enterament séva, la conciencia dels alumnos, obligats a adoptar las doctrinas qu'ells professan, baix pena de ser carabassejats en los exàmens.

Y de aquí y de las maquinacions de certs elements reaccionaris, qual audacia creix de dia en dia, dimanan disensions y disgustos, com los que, avants de las vacaciones de senmana santa, varen convertir l' edifici universitari y 'ls seus alreduors en un verdader camp de batalla.

Si tals escenas tinguessen de durar molt temps; si las autoritats haguessen de permetre en lo successiu, qu'elements extranyos a las classes escolars haguessen de pendre ganivet y garrot en tals disputas, llavoras seria del cas demanar al ministre de Foment qu' establis tres noves assignaturas ab caràcter obligatori en tots los establiments d' ensenyansa: las assignaturas de gimnasia, boxa y esgrima.

Lo menos que 's pot concedir als estudiants, es la facilitat de poder fer us dels drets naturals de la defensa.

*
* *

La premsa reaccionaria, prenent cartas en l' assumpto, lamenta no que algúns tipos ab boina 's presentin entre 'ls estudiants a repartir garrotadas: lo que lamenta la premsa reaccionaria, es que certs catedràtics, coneguts per sas ideas lliurepensadoras, desempenyin tal ó qual cátedra, ab perill manifest de la conciencia ultra-catòlica dels fills de familias pudorosas y acarrinlonadas.

Es una trista cosa que 'ls fills de aqueixas familias tingan de tenir per catedràtics a republicans que ab la cara ja pagan.

Veritat que las tals familias, en lloch de portar als seus noys a estudiar a las Universitats, ahont la séva ànima corre tan gran perill d' extraviarse, podrian portarlos als seminaris, fentlos emprendre resoltament la carrera eclesiástica, deixantse aixís dehipocressias y mitjas tintas, lo qual no deixaria de ser més grat al bisbe que veuria aumentar aixís l' exercit espiritual de la séva diócesis.

Aixó sí: mentres han monopolizat la cátedra los professors tirats endarrera, aquests periódichs no han dit aquesta boca es méva, ni s' han recordat may de que també hi ha fills de familia que no tenen res de capallanescas, que 's veyan obligats a rebre certas lliçons que repugnavan a la séva conciencia.

Sempre l' intolerancia ha sigut la qualitat característica dels reaccionaris.

Encare que l' Evangeli diu: «No vulgas pera tu lo que no vulgas pèls demés», ells posan notas a la divina paraula y 's fan venir bé tots los textos de la Biblia, com si 's tractés de una pessa de roba que admet tots los retochs del sastre.

Antiguament deyan:

— «Que resi tothom, ó sino a la Inquisició.»

Avuy diuen:

— «La religió del Estat es la catòlica.»

Y no contents ab que a tots los espanyols, catòlics ó no catòlics, se 'ls obligui a subvenir als gastos del culte, voldrian que tots ells, si 's plau per forsa, haguessin de practicarlo, fins dintre dels establiments d' ensenyansa, que res tenen de religiosos.

¿Han vist un contrasentit més evident?

LO NOU ARÇALDE MAJOR

Triunfo de la *honradés fusionista*

¡Ah! Bó será que no olvidin la lley del péndul. Un extrém ne provoca un' altre.

Fa pochs dias lo tribunal del Jurat reunit en una de las seccions de la sala de lo criminal de la Audiencia de Barcelona, publicava un veredict de culpabilitat, atribuhint á un company de prempsa la comissió de un delict que jo no sospitava que 's pogués cometre desde las columnas de un periódich: lo delict de 'escarni á la religió.

Aixís com no concebeixo que puga desatarse á una autoritat, á no ser que siga en presencia de l'autoritat en persona, no m' explico que puga escarnirse la religió sino dintre de la iglesia ó en algun local ahont la tal religió se practiqui.

Una cosa es dirigir atachs á la religió y un' altra cosa escarnirla.

De totas maneras, lo Jurat va apreciar com á positiva la existencia de tal delict, y l' autor del escrit, objecte del procés, va ser condemnat punt en blanch á tres anys, sis mesos y vintiún dias de presó correccional.

Es á dir: l' autor del escrit en rigor, no va ser condemnat á res: qui va serho en realitat es lo director del periódich en lo qual tal escrit havia vist la llum pública.

* *

No fa pas tres anys, un sacerdot de upa seya en lo banch dels acusats, inculpat d'estafa. Y 's tractava, certament, de una pila de mils duros. L'estafa va ser perfectament probada; pero no sé per quina resquicia del Códich va escapulirse, quedant condemnat á una pena leve.

Y pochs dias després de la condemna, l' autor de aquell delict, sortia cap á Roma, si mal no recordo, investit de un cárrech oficial. De modo qu' ell podia dir que va anar á Roma per la penitencia.

Jo crech que qui realisa una estafa, comet un delict gravíssim, desde 'l moment que atenta á la propietat agena; y si l' autor d' ella, es de més á més un sacerdot, comet un verdader escarni, si no á la religió, als hàbits talars que vesteix, per lo gran escándol qu' emana de la séva conducta.

Y á pesar de tot... ja ho veuhén.

Comparin y plorin.

* *

Al fer aquests comentaris, protesto del méu respecte á la cosa jutjada.

—¿Pero estos guardias para qué sirven?...

No intento dirigir la menor censura ni al Jura que va reconeixer l' existencia del delict de 'escarni á la religió, ni al tribunal de dret que va penarlo, ni á cap tribunal del món. Jo me 'n guardaré com d' escaldarme.

Lo que 'm proposo únicament es posar de manifest la situació perillosa en que 'ns trobém los periodistas subjectes á una legislació com la qu, esta vigent avuy dia. No sembla sino que la ploma qu' empunyém siga un punyal apte pera cometre 'ls delictes més monstruosos. Escampar sobre unas quartillas unas quantas gotas de tinta pot sortirnos més car que derramar sanch humana. L'impressió de un periódich pot ser penada tan gravement com la impressió fraudulenta de bitllets de Banch.

¿Es aixó concebible?

Crech que 'ls delictes s' haurian de penar únicament segons lo dany que produheixen contra las personas ó contra la propietat; y en quant als delictes de opinió may deurian equipararse ab los demás á no ser que produhissen un dany immediat.

Si algú s' escandalisa per las quatre espatotxas de més ó menos bon gust que 's pugan escriure sobre religió, vaja aquest escándol pél que produheixen los predicadors que atacan ab las mateixas armas del ridicul al protestantisme, al lliurepensament y á la masoneria.

A BARCELONA

—Per 'ná al tranvía
de dia y nit.

¿Per qué no 's persegueix ab la mateixa sanya als que fan burla de las creencias agenas, quan aqueixas creencias no son las católicas?

No sé veure l'equitat.

Si reynés per tots los cassos igual rigor, de segur que per cada periodista que va á presidi, hi anirían pél cap baix una dotzena de capelláns, y si tant m'apurán hasta diré que la dotzena aqueixa seria de frare.

Pero lo millor seria que no hi anés ningú. L'únich códic que hauria d'entendre en las qüestions de opinió, deuria ser lo códic del bon gust; l'únich tribunal que hauria de discernirlas, deuria ser la opinió pública; l'únich càstich aplicable, 'l despreci quan lo meresquessen.

P. DEL O.

DONAS Y FLORS

Aquella tendra donzella
órfana de desenganys,
que gracias als séus quinz' anys
se conserva fresca y bella....
n' es poncella.

La dona feta y experta,
símpatica y encar hermosa,
que ab l'home sempre está alerta....

poden dir qu' es una rosa
en oberta.

—
La modesta joveneta,
que no ha corregut la tuna,
y es pura, afable y discreta....
aquesta donzella es una
violeta.

—
Aquella alegre casada
travessa y enjogassada
que no té llana al clatell
perque 'l marit l' ha esqui-
[lada....
n' es clavell.

—
La solterona aburrida
que á Deu demana afligida
un marit que del cel cayga,
eixa dona es en la vida
lliri d' ayga.

—
Y la viuda encisadora,
de miradeta expressiva,
que á n' el séu marit anyora
¿qué será aquesta senyora?
sensitiva.

—
La devota ja pansida
que fins li sembla mentida
que dos pugan estimarse,
es, si no ha lograt casarse,
margarida.

—
Aquella que tot ho dona
el home que l' impressiona,
puig no vol ser cap Ofelia....
aquesta bona minyona
n' es camelia!

—
La pobra que las enfila
en ser monja, y tan tranquila
se 'n fá sense més ni més,
aqueixa dona si qu' es
¡una lila!

EMILI COLL.

UN PASE

Era un vellet tan original com divertit. La séva conversa xispejant figurava com un dels primers atractius de la nostra taula del café.

Quan lo senyor Isidro—era 'l séu nom—prenia la paraula, totas las bocas callavan y tots los ulls se fixavan en sa picaresca y agradosa fisonomia.

¡Si 'ns n' havia contat de anécdotas intimas y aventuras personals, saturadas de gracia inimitable y referidas ab llenguatge pintoresch, del qual sols ell possehia 'l diccionari!

Un vespre tot de sopte va llensar lo cigarro—veritat es que ja casi 's cremava 'ls bigotis y en llen-sarlo no hi havia gran cosa de rumbositat—y balancejant lo cap ab certa fanfarroneria, exclamá:

—Vaja, vostés que son periodistas ¿cóm s' ho compondrian per entrar á tot arreu com entran ara, si no tinguessin pase?

—No 'ns quedaria altre recurs—respongué un dels de la colla—que gratarnos la butxaca.—

Lo senyor Isidro 's posá á riure.

—Ja m' ho pensava que contestarian aixó, per-que temps há qu' estich convensut de la séva falta d' iniciativa.—

Varem quedar parats y 'ns disposarem á escol-

tar. Aquell exordi prometia 'l relato d' una aventura.

—Si senyors—continuá ell, veyent la nostra actitud:—lo que vostés fan no té cap mica de mérit. Es lo mateix que menjar bé, anant á can Justin... ¡La gracia está en dinar com un princep en una fonda de sisos!

—¿Qué vol dir?

—Que quan jo era jove, sense ser periodista ni gastarme un xavo, havia trobat la manera d' entrar á tot arreu d' arrós.

—¿Cóm s' ho arreglava?

—Per medi d' un *pase* que jo mateix m' havia fet.

—¿Vosté?

—Jo.

—¿Y li servia per entrar per tot?

—¡Per tot! Ara 'ls ho explicaré.—

Ens acomodarem en los nostres assientos y 'l senyor Isidro comensá la historia.

—En *aquell entonces*... parlo d' uns quaranta anys enrera, jo anava bastant curt de quartos. La escasés metálica es un dels atributs de la joventut. Pero en cambi, cosa que ara no puch dir, tenia un traje negre bastant elegant y un sombrero de copa que completava dignament lo traje.

—¿Aquest era 'l *pase* que s' havia arreglat?

—No senyors: 'l *pase* era una escala de má; una escala de fanaler, pero bastant més curta.—

Tots ens vam plantar á riure.

—¿Qué se 'n riuhen? Vajin escoltant. ¡També me 'n reya jo llavors, al veure l' éxit de la méva astucia!...

—Vaji dihent.

—En aquells temps las festas lluhidas, verdaerament aristocráticas, abundavan més que ara. No hi havia 'ls medis materials de brillo y ostentació d' avuy; pero la distinció, la suntuositat, eran més refinadas. Devegadas se donava un gran ball, una vetllada á algun foraster ilustre, y al veure 'l bé de Deu de personatjes entrant en lo local de la festa, jo, desde 'l carrer, sense invitació ni medis d' adquirirla, 'm donava als dimonis y 'm mossegava 'ls llabis, ja que no podia mossegar als porters.

—Pero... la escala....

—A n' aixó vaig. Un dia á Llotja 's celebrava un ball de gran etiqueta. No més hi estavan convidats los nobles, los primers comerciants, los banquers, las autoritats... la flor y nata de la societat barcelonina:—llavors aixó de la *crème* y la *high life* encare no s' usava. Jo 'm tornava boig de rabia, pensant ab que m' hauria de contentar com sempre ab anar al pla de Palacio á veure als invitats baixant del cotxe y entrant al local. Un raig de llum iluminá de cop la méva inteligencia. Lo ball comensava á las nou: eran las vuyt apenas. Me vesteixo de pontifical, me poso una brusa llarga sobre la levita, m' encasqueto una gorra bruta de pols, embolico 'l copalta ab un gran mocador blau, y agafant una escala de ma que teniam á casa, me la carrego al coll y cap á Llotja falta gent. Arribo á la porta y 'ls guardians ni 'm van donar la bona nit. Entro al saló: per tot arreu s' hi veyan encare obrers picant claus, penjant tapisos y colocant testos de flors. Busco un recó quiet, hi amago la escala, me trech la brusa y la gorra, me planto 'l barret de copa... y als poch moments los treballadors procuravan acabar la tasca depressa, al veure que ja hi havia un *senyor* passejantse per la sala.

—¿Y després?

—Vingué la concurrència, la cosa va animarse, lo saló s' ompli de senyoras y senyoretas més esco-

tadas y més apetitosas que 'l mon... y jo ab tota la frescura imaginable vaig ballar gran part de la nit ab no sé quantas condesas y generalas; perque, mal m' está 'l dirho, jo era molt elegant y ballava més bé que aquests que ara donan llissons *para evitar un ridículo*.

Lo senyor Isidro begué al ser aquí un glop d' aygua y continuá:

—Quan comensá 'l desfile del senyoríu, vaig acostarme al recó del méu amagatall, torno á embolicar lo barret, me poso la brusa, agafó altre cop la escala... y sense que ningú 'm preguntés com me deya, vaig tornármem á casa més alegre que unas castanyolas, disposat á repetir la treta á la primera ocasió.

—¿Y va ferho?

—¡Vaya! á partir d' aquell dia, no va haverhi per mí festa prohibida ni porta vedada. Entrava als envelats, als concerts, á las recepcions, fins al teatro: la escala 'm servia de *pase* y sabia aprofitármem ab lo major salero.

—¿Sempre va surtirli bé la maniobra?

—Si... hasta que un dia 'm va surtir malament. M' havia introduhit en una sala ahont s' hi anava á verificar una vetllada musical, y en lo moment en que amagava la escala darrera d' una porta y desembolicava 'l copalta, lo director de la festa, que havia deixat lo séu per allí, va sorprendrem y va plantarme un parell de revessos pensantse que li estava afanant lo sombrero. Vaig donar explicacions; pero com més parlava més m' enredava, y al últim van acabar per enviarme al carrer junt ab la escala, 'l barret y la brusa. Aquella va ser la méva última fetxoria. Desde llavors vaig *retirarme* jo mateix lo *pase*.

—No 's pensin—afegí 'l senyor Isidro després d' una petita pausa:—á pesar de tants anys com han passat, la escala encare la guardo.

—Pero no li serveix ¿eh?

—Si senyors: ara com ara, 'm torna á servir de *pase*.

—¿Per entrar ahont?

—Al colomar que m' hi fet dalt del terrat.

A. MARCH.

CONSELL A UN AMICH

SONET

Dius que cada matí ta *bona* esposa
ab una amiga surt á passejar,
perque aixís al ser l' hora de dinar
tingui forsa apetit, (cosa curiosa).

Lo que fá ta muller sent tan hermosa
es cridá l' atenció, ben net y clar,
del jovent, que, seguintla sens parar
se pensa, mon amich, *qu' es altra cosa*.

Créume, no vulguis més que ixca de casa
sinó que sigui ab tu, créume, ximplici,
perque seria fácil sent tan jove,
que tractante de boig, cornut y ase,
després d' haverte fet perdre 'l judici,
encara te 'n fes *una* com un cove.

JOAN TARRÉ Y R.

ACONTEIXEMENT NACIONAL

Decididament es cosa acordada: en Lagartijo 's talla la *coleta* y 's retira del toreig.

Fa bé; perquè seria sensible que al final de sa carrera vingués un toro de malas intencions y 'l retirés a n' ell.

Pero, siga com vulga, la despedida d' un *dies-tro* d' aquesta importancia, no pot ser brusca y repentina, com la del vulgar *betas-y-fils* que 's retira del negoci, plega la botigueta y se 'n va a viure a la torreta que s' ha fet a Vallcarca.

Lagartijo, astre de primera magnitud, s' ha d' apagar poch a poch, com un sol que desapareix darrera de la montanya dels anys y de la gloria.

Per xó 'l simpàtic *Rafael*,—a imitació d' aquell anglés que perquè 'l gos no patís massa, en lloch de tallarli la qua tota d' un cop, va escapsarli de mica en mica,—ha resolt despendres de la seva *coleta*, en varias localitats distintas; com qui diu per entregas.

Las sévas corridas de despedida son varias: Barcelona, Valencia, Sevilla... no sé cuántas son las capitals que han de disfrutar del solemne espectáculo.

Un intel·ligent m' ho explicava:

—En cada una de las poblacions ahont lo *califa* toreja, en lo moment de despedirse, després de matar l' últim toro, *Rafael* pujarà a la presidencia y allí 'l governador civil li tallarà un bossinet de qua.

—¿Qué la té molt llarga?

—Cosa d' un pamet.

—Donchs digui que al donar la darrera corrida, lo tros de qua que li quedi semblarà un pinzell sense mànec....—

Ab tot, hi ha personas enteradas, que ho explican d' un' altra manera.

—Aixó de tallarse la qua en quatre ó sis localitats distintas—me deya ahir una d' aquestas personas—no es més que una figura retórica.

—¿Es dir que no se la talla?

—No senyor: tallarsela totalment, no ho fa fins al donar l' última y definitiva corrida. ¿No comprén vosté que sent la qua 'l símbol del seu art, si en Lagartijo se la escursava de mica en mica, lo seu prestigi disminuiria y al presentarse per darrera vegada estaria soberanament ridícul ab aquella miseria de qua al clatell?

—Y donchs, aquí a Barcelona, a Valen-

cia, a Sevilla... ¿en qué consistirá la ceremonia?

—En aquestas poblacions, que venen a ser las *escalas* del seu darrer viatge, no 's farà altra cosa que arrencarli uns quants cabells de la qua. Aixís, sense que 'l símbol ne valgui de menos, la *vindicta* pública se trobarà satisfeta y 's quedarà bé ab tothom.—

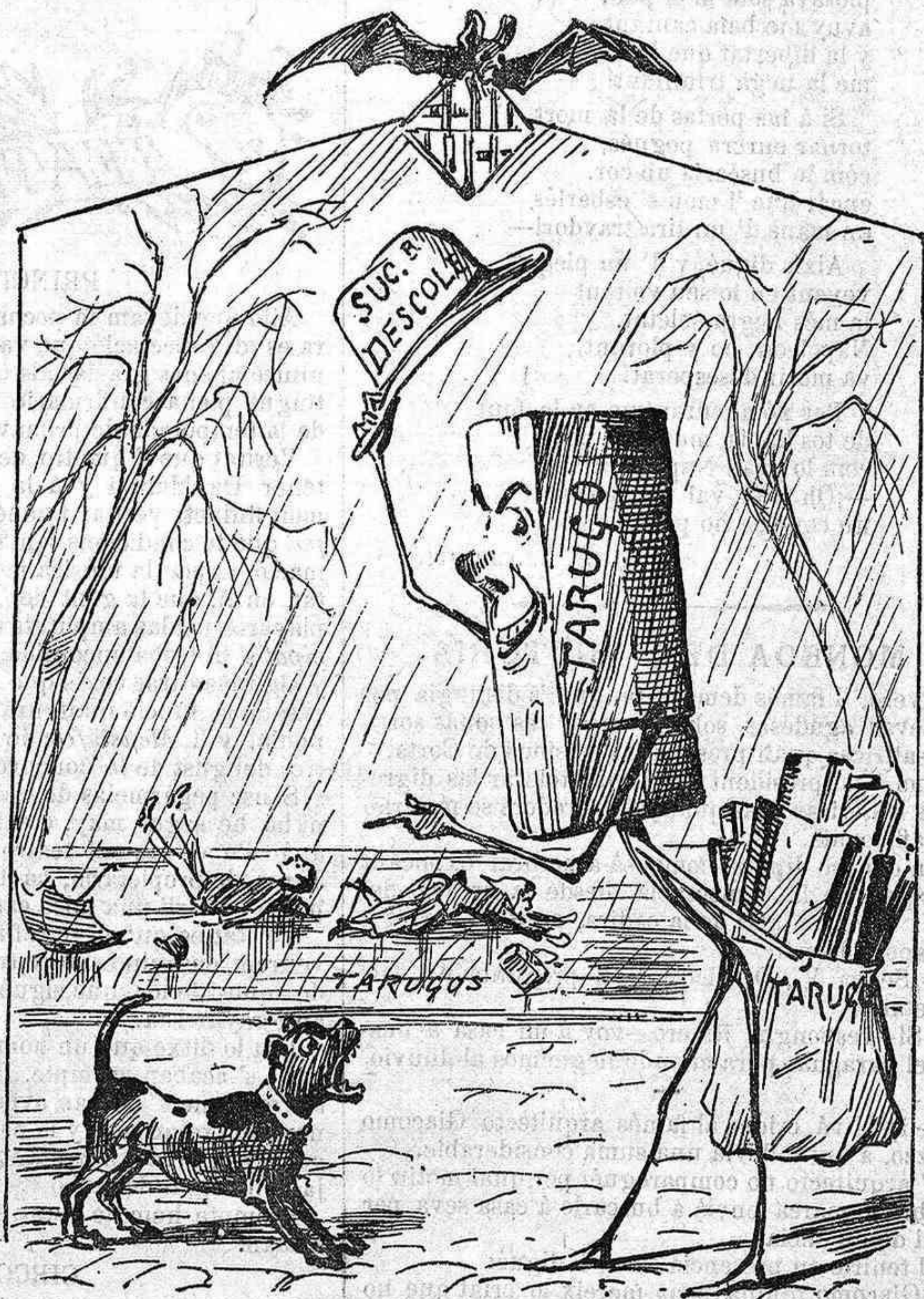
Siga que la qua li tallin tota d' un cop, siga que li escapsin de mica en mica, siga que li arrenquin 'ls cabells un a un, se 'm figura que aquestes pels han de ser molt disputats y que aquells dias se prestará més atenció a lo que puji ó baixi la qua de 'n Lagartijo que a las cotisacions de *bolsa*.

Per la méva part, ja sé d' un subjecte que d' un sol cabell está disposat a donarn'hi deu duros. Y si se 'l deixa arrencar per ell mateix, vint.

¿Saben per qué aquesta diferencia?

Perque no arrencantli [ell, diu que tem que 'l cabell podrien vendreli com de 'n Lagartijo y ser realment del *Murulla* ó del *Barbian*.

JA HI SOM

—Pél que 'ls pugui convení, lo tarugo ja es aquí.

¡Oh! En assumptos d' aquests, s' ha d' anar ab molt cuydado...

MATÍAS BONAFÉ.

CONFIDENCIA

Quan lo gran Napoleón
vejé que anava á morir,
murmurá acotant lo front:
—¡Oh Deu! val més possehir
un cor, que no pas un mon!

De mon insensat anhel,
de ma ambició de gegant,
¿qué 'm resta? La amarga fel
de véurem agonitsant
sobre un desert, ¡sort crudel!

Aquells que jo de bon grat
hi rublert de gloria y d' or,
¡ingrats! m' han abandonat
y ni en la hora de la mort
de son rey s' han recordat!

Lo mon que un jorn somicant
plorava sota mon peu,
avuy me befa cantant,
y la llibertat que 'm déu
me la nega triunfant!

Si á las portas de la mort
tornar enrera pogués,
cóm lo buscaria un cor,
encar que 'l mon s' esbarlés
en mans d' un tirá traydor!—

Aixís digué, y d' un plegat
veyent en lo séu voltant
la més negra soletat,
Napoleon, bo y plorant
vá morir desesperat!

Per xó abeurantme en la font
de tos llabis, me sents dir
com lo gran Napoleon:
—¡Oh Deu, val més possehir
un cor que no pas un mon!

A. LLIMONER.

MONEDA DE L' HISTORIA

Rivero, 'l famós demócrata, que 's distingia per las sévas agudesas, solia prodigar las bonas sortidas satíricas quan presidia las sessions de Corts.

Com á tal president no podia tolerar las digressions históricas á las quals certs oradors se mostran tan aficionats.

Un dia un diputat comensá á perorar explicant l' origen de la democracia, desde la creació del mon; Rivero s' alsá de la cadira, agafá 'l barret y 's disposá á sortir.

—¿Se va V., D. Nicolás?—li preguntá un dels secretaris.

—Sí—respongué Rivero—voy á mi casa á buscar el paraguas para cuando lleguemos al diluvio.

Felip II vá cridar al famós arquitecto Giacomo Trezzo, á quí li devia una suma considerable.

L' arquitecto no comparegué, per qual motiu lo célebre monarca enviá á buscarlo á casa seva per medi de un oficial.

Al tenirlo en presencia seva, li digué:

—Giacomo ¿quina pena mereix lo criat que no 's presenta quan lo séu senyor lo crida?

L' arquitecto respongué sens vacilar:

—Mereix que se li pagui tot lo que se li deu y que se 'l despedeixi punt en blanch.

Emili Augier, lo famós autor dramátich, vá dir un dia:

—¡Qu' hermosa es la vellesa!... En la vellesa l' home 's veu rodejat constantment de carinyo, de cuidados, de atencions y de respecte. ¡Llástima que duri tan poch!

* * *

Lo mateix autor se trobava un dia en un palco del teatro en companyia de una reunió de amichs y amigas.

—¡Quinas raras té 'l públich!—li digué una de las sevas interlocutoras. Aquí 'l tenen aguantant intermedis interminables y suportantlos ab la major resignació, sense la més mínima protesta, y en cambi si en l' obra que 's representa s' allarga una escena una mica més de lo regular, se rebela y manifesta tot seguit lo seu desagrado.

—Res més natural, senyora—contestá Augier. —Aixó proba senzillament que un se cansa molt menos de las tonterias que diu que no de las qu' escolta.

PRINCIPAL

Alló que deyam fa poch números de que l' ópera es un espectacle que va de capa cayguda sostenintse apenas gracias als capritxos de la moda, ha tingut plena confirmació en la funció inaugural de la temporada de primavera.

Veritat que 'l quadro de companyia, salvant al tenor De Marchi y á la prima donna Othon es molt fluixet; veritat també que 'l *Teatro Principal* que té condicions tan magnificas per la declamació, es per la música molt sech y apagat; veritat, en fi, que la gent del *Liceo* acostumada á esplayarse per las amplituts del gran teatro, al *Principal* s' hi troba enconjida y molesta... Ab tot aixó y algunas otras cosas que no citém pera no fernes pesats, la funció inaugural sortí primeta com una neula, y 'l *Mefistófele* de Boito no sigué de bon tros del gust de la concurrencia.

Sense pegármelas de *liecista*, perque no ho soch ni ho he segut may, crech que l' empresari, al anarse'n de aquell teatro per dissensions ab la Junta de propietaris, ha fet un cop d' home que podrá costarli una mica car.

Veritat es qu' ell se refia de 'n Massini; pero ja veurém en quin estat se troban avuy las facultats de aquest tenor, que sigué un dia l' idol del bando anti-gayarrista.

Diu lo ditxo que un home valent y una bota de ví bó s' acaban prompte. Pero hi ha també dos cosas més que s' acaban aviat, y son: la veu dels tenors de pretensions y la paciència del públich obligat á pagar com á cantants extraordinaris als que ja han deixat de serho.

Prompte hem de veure si aquests temors se confirman.

CIRCO

La nova opereta *Richelieu* ab música del mestre Sauvage, va agradar bastant al públich que té

LA VIDA MILITAR.—(Per M. G. Simancas)

M. G. Simancas

Trayent la llana dei clatell dels quintos.

la costúm de assistir al teatro del carrer de Montserrat.

Lo més notable de aquesta producció no es pas lo llibre, sino la música.

Entre las pessas més *frappants* s' hi contan los concertants del final dels actes y un bonich *terceto* del tercer que tingué de repetir-se.

Se distingiren en la execució la Srta. Tani y 'l Sr. Navarini.

En qualsevol altre teatro de Barcelona, crech que l' obra duraria més de lo que durará en lo *Teatro del Circo*, ahont per tradició s' estrellan sempre 'ls esforços de totas las empresas.

¡Ay! Es tan difícil avuy dia ressucitar als morts!

ROMEA

Aquesta senmana no 's registra la més minima novetat.

Pera la próxima s' anuncia l' estreno del nou drama de 'n Frederich Soler, titulat *Or*.

Un títol sugestiu.

Dada l' escassés del preciós metall, crech que á la Contaduría del teatro no li vindria pas gens malament que li cambiessin lo títol de aquest drama per bons bitllets de Banch.

TIVOLI

A falta de concerts, tenim sarsuela.

L' obra *La Tempestad*, baix la direcció del mestre Barceló, vá tenir un éxit molt satisfactori. En l' execució 's distingiren la tiple Ferrer y 'l tenor Solá, que no careixen de bonas condicions.

* *

Pero l' empresa no 's resigna á viure de las produccions més ó menos rebregadas del repertori.

Actualment, segons noticias, té molts adelantats los traballs pera estrenar una gran sarsuela d' espectacle, en tres actes y 21 quadros, titulada *El siglo que viene*, la qual será posada á tot rumbo, ab vestuari nou que s' está confeccionant á tota pressa y ab la friolera de 14 novas decoracions, que han sigut confiadas al aplaudit escenógrafo senyor Chia.

Preparem-nos, donchs, á veure un de aquells espectacles fastuosos, dels quals sols té 'l secret la rumbosa empresa de aquest teatro.

NOVEDATS

Lo Sr. Moreno Gil es un expert autor de melo dramas. Si no ho hagués demostrat ja ab *La portera de la fábrica* y moltas altras produccions, se hauria guanyat reputació de gran coneixedor dels efectes escénichs y de tota aquells recursos que serveixen per interessar al públich, ab la nova producció que ha posat en escena l' empresa de Novedats, titulada *Los héroes del Bruch*.

Lo títol promet y l' obra paga.

Tal vegada si l' analisessim hi trobaríam multitud de defectes, no sent lo menor d' ells la falta de color local. Es una cosa que costa de admetre, sobre tot aquí á Catalunya, que 'ls héroes de la famosa jornada del Bruch no parlin catalá.

Pero s' ha de passar per aixó, y admetent aquest convencionalisme y la circumstancia de haver hagut de ser escrita l' obra ab lo péu forsat de aprofitar dos ó tres magníficas decoracions que la empresa possehia, se troban en lo decurs d' ella, situacions ben combinadas y finals d' acte com lo primer, lo ters y l' últim que produheixen un gran efecte.

La decoració ab que termina 'l melodrama, es una obra magistral, deguda á n' en Soler y Roviro. Ella acaba de assegurar l' éxit de la produc-

ció ¡y cóm no, si la decoració per sí sola ja es un éxit!

Representa un quadro plástich en las históricas alturas, poch després de la famosa batalla que ompli de gloria als somatents de Catalunya, y en lo teló del fondo, magníficament entonada, s' hi veu una silueta de la crestallada montanya, destacant sobre un cel seré y brillant, en lo qual apareix l' imatge de la Verge.

Lo públich, entusiasmát, cridá al pintor á las taulas, sense que 'l Sr. Soler y Roviro, segons es ja antigua costúm séva, 's deixés veure, pera recullir personalment un dels millors triunfos de la séva artística carrera.

CATALUNYA

No s' ha efectuat cap estreno.

En cambi, s' han desempolvat *El arca de Noé* y *El plato del dia*, havent obtingut la bona acullida de costúm.

N. N. N.

MISTERI

No sent de jorn de nit era:
la lluna sense cap guía
per l' ample espay fent sa via,
lo llarch curs de sa carrera
endormiscada següa.

Lo cel estava estrellat:
feya un fret que repelava
lo que havia estat pelat:
fins duguent lo nás tapat
la punta se li gelava.

Ab gran desenfré lo vent
recorrent los monts y planas
per amohinar á la gent
feya tocá á somatent
de mal grat á las campanas.

Y bufant ab gran malicia
per amagar la bruticia
que los carrers alfombrava,
passant, encés no deixava
ni 'l fanal de la justicia.

Alguns gats fent saragata
sent los duenyos del terreno,
persegüan una gata;
pro pel demés ¡ni una rata!
¡ni un vigilant!... ¡ni un sereno!

De sopte una sombra avansa,
després dugas, després tres;
y hasta allá hont la vista alcansa
de tant en tant ab racansa
van adelantantne més.

¿Qui son?... ¿qué buscan?... ¿Hont van
ab tal pausa caminant
y en tal nit de fret y vents?
O han de ser d' un crimagents
ó bé 'ls guía un deber sant.

Mes que res de bó 's proposan
clá ho demostra la rahó.
¡Massa 's veu que tenen pó'
quan ajupits ara 's posan
tots plegats allá al recó!...

Brunz lo vent y uns crit d' esglay
repercutint per l' espay
fá ab los séus cramuls concert
mentres un gemech se pert
d' una victima en desmay.

Las sombras que d' un plegat
al mitj s' han remolinat

hont un bulto negre jeu,
tractan d' ofegà ab la veu
uns sospirs casi apagats.

Un instant no se sent ré.
pro tot d' una carregantse
una d' ellas un sach plé
com quí res, ab marxa gansa
se 'n van amunt del carré'.

Al cap d' una hora no escassa
un sereno per 'llà passa,
y barrejada ab lo fanch
veu un gran bassal de sanch
qu' es d' un crim fresch á la trassa.

Deseeguida part ne dona.
compareix lo tribnnal
y ab l' ajuda d' un fanal
en vá buscar una estona
un indici ó una senyal.

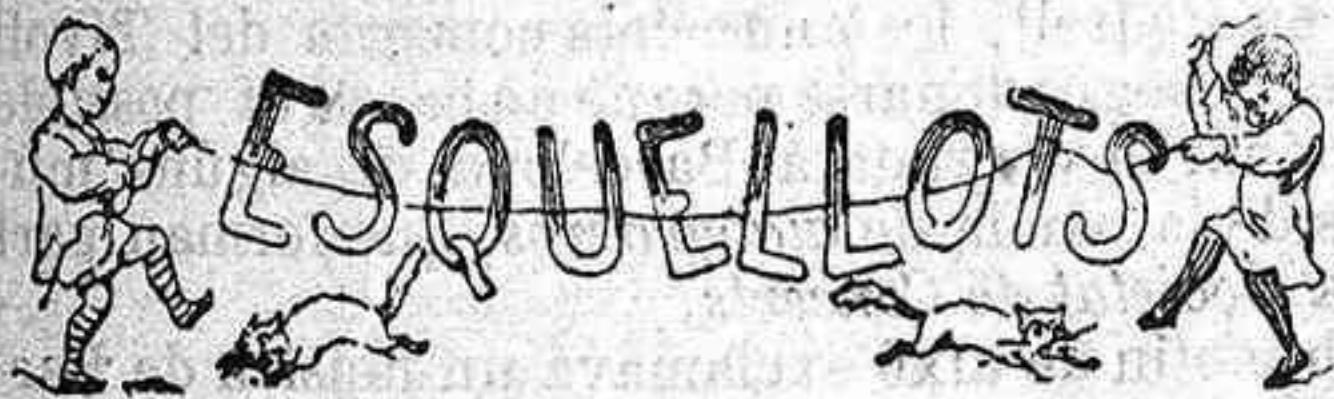
Per aclarí 'l pas aquell
á la fi volgué la sort
que trobessin un cabell,
que sentne gris, prompte un vell
varen creure qu' era 'l mort.

Convensuts qu' alló 'ls bastava,
com que allá 'l fret los pelava;
bo y jurant que al ferse dia
la foscor s' aclariria,
al instant tothom guillava.

Fá un any just que succehi
y 'l jutje 's vá tornar vell
indagant per 'llá y per 'quí
de qui era aquell cabell
y qui vá ser l' assessí.

Jo, que n' estich enterat,
als lectors ne faré un plat
si 'm juran no ser xerrayres;
la victima.... ¡vá sé un gat!
los criminals.... ¡sis drapayres!

MARANGÍ.

Dias enrera m' ocupava de la plaga de carteras
y endavinaires que ha prés la ciutat de Sabadell
per camp de las sévas operacions sibiliticas.

Avuy obra en poder méu una nova carta de
aquella ciutat, en la qual s' hi llegeixen los se-
güents párrafos por demés instructius:

«Deixant apart los móvils que podían haver oca-
sionat lo rompiment de amiatat entre una tal *Fe-
liuana* y una nomenada *Pequeña*, aniré al grá.

»Es lo cas que la primera, bona subjecta y dis-
pesera de ofici, arreplegá un gran disgust, oca-
sionat á instancia de la *Pequeña*, per una de las
moltas carteras que viuhén á la *Manchester cata-
lana*, fentla escagallonar fins al extrém que tra-
gué sanch per la boca, y donantli entenent de que
té poder bastant pera ferla corsecar, puig posseheix
un' unsa d' or de la séva enemiga pera fer sos diabó-
lichs y nocturnos traballs. — ¿Qué 'ls sembla aquest
modo de pescar unhas avuy que tan pocas ne co-
rren?»

Continúa la carta.

«Lo negoci va vent en popa per aquestas sibi-
las. De consultas ne tenen més que 'ls metjes, y

no sols reben gent de aquí, sino de Tarrassa y al-
tras poblacions vehinas; de manera que n' hi ha
que posseheixen un parell de casetas, portan un
bon rumbo, y fins alguna 's permet subvenir á la
manutenció de algún subjecte, que té 'l cabás ab
la garlopa y altras eynas sota 'l llit, esperant fer
d' ebanista pera quan ploguin calaixeras fetas.»

Perque 's vegi tota l' extensió de aquest negoci
llaner, aquí va un' altre párrafo:

«Avuy he anat á casa la *Butllofa*, y de nou
pams de galó de seda vert y nou de vermell pera
fer lligaduras perque no 'm fugi 'l promés, me n'
ha demanat vuyt pessetas, y aixó que á totas las
botigas lo venen á deu céntims la cana,

» Ara qu' está de moda aixó de la riquesa oculta,

UNA OPINIÓ

Perque quan va ab los cotxes de gala no
sembli un cotxero de plassa, ¿no seria mi-
llor que també portés *librea*?

vegin los investigadors per quina tarifa han de tributar *aquestas industrials*.

Está vist: no podém sortir d' arcaldes curts de vista.

En Porcar y Tió gastava lentes.

Lentes gastava en Martí y Gofau, lentes en Tort y Martorell y lentes lo marquès de Alella.

D. Manuel Henrich no gasta lentes.

Pero gasta ulleras.

Lo port de Barcelona es un *feudo* y l' enginyer encarregat de las obras ha sigut sempre un senyor feudal, ó á lo menos com á tal ha procedit sempre en tots los séus actes.

L' Ajuntament, per exemple, posa una font en lo Passeig Nacional pera comoditat dels vehíns de la Barceloneta y dels tripulants dels barcos anclats en lo port. Donchs á lo millor se presenta 'l senyor enginyer, y la font va á terra. Perque s' ha de saber y entendre, que al port ni en las sévas immediacions no pot rajar ni una gota d' aygua, sense permís del enginyer.

Veritat es que á lo millor, sense permís d' ell, comensa á bufá 'l llevant, las onadas s' encrespan y á patacadas li tiran á terra un gran tros de la escollera del Est. Pero aixó son insignificancias que no valen la pena de que 'l senyor enginyer, per evitarlas, se molesti lo més mínim.

Altres assumptos més interessants reclaman la séva atenció.

Per exemple 'l següent:

Los carregadors del port y mossos de comers feya dos anys tenian establert lo teléfone en un dels

ANTIGUALLAS

Desde 'l fondo dels armaris hont estavan amagats, durant la Senmana Santa han surtit uns quants armats.

magatzéms baixos de la Riba. Per aquest medi podían posarse en comunicació continua ab las casas de comers y estalviarse molts passos. Pero no contavan ab la *huéspedea*, es á dir, ab lo senyor enginyer del port.

Aquest, al cap de dos anys de funcionar l' indicat aparato telefónich, repará que sortia un fil del citat magatzém, y al adonarse'n, maná trencarlo perque 'l fil s' havia establert sense 'l séu permís.

¿Qui es que al port puga atrevirse á enrahonar telefónicament sense consentiment del senyor feudal de aquellas ayguas?

La Societat de teléfonos, davant de aquesta trastada, ¿no saben que ha fet?

Ha manat trencar los fils telefónichs de las oficinas de las obras del port y de la Comandancia de Marina, qual servey prestava gratuítament.

De manera que ara 'l senyor feudal, si vol teléfone se l' haurá de pagar, á no ser que com altrás vegadas, reconeixent la séva culpa, 's posi á la rahó y diga:

—A copia de llegeuresas, es com ens fem dignes de respecte 'ls senyors enginyers del port de Barcelona.

S' está preparant una nova pelegrinació á Roma que no podrá menos de ser notable.

Y dich que no podrá menos de serho en vista de que la Junta diocessana ha rebut una carta del marquès de Comillas oferintli 'l séu apoyo moral y *material*.

Fixinshi bé: *material* y tot; es á dir: *contante* y *sonante*.

No podrá ell pagar dividendos als accionistas de la *Trasatlántica*; pero per organisar pelegrinacions no li faltan may medis, ni recursos.

En quant als accionistas bé poden dir que 'ls fa veure 'l pelegri.

Segóns una carta del mestre Mancinelli dirigida á n' en Pedrell, los anunciats concerts del Tívoli no han pogut donarse perque no ha sigut possible combinar la vinguda á Barcelona de algúns músichs de la banda de *alabarderos*, que forman part de la *Societat de Concerts*.

Ab motiu de aixó exclamava un músich de Barcelona:

—¡No l' han de aplaudir á la Societat de concerts de Madrit, si ella mateixa 's porta 'ls *alabarderos*!

Diumenje, primera corrida de toros de la temporada.

Los toros haurian sigut bons, sino haguessin resultat consentits, ó siga per efecte del viatge ó siga per un cautiveri massa llarch.

Y 'ls toreros, de aquí uns quants anys, si estudian y fan práctica, tal vegada 'n sabrán una miqueta més.

La cosa en conjunt vá resultar una novillada.

Se véu que l' empresari vá voler convertirse en lo senyor padri del públich de Barcelona. Sols qu' en lloch de la mona de Pasqua, li vá regalar lo gran mico del sigle.

Llegeixo:

Al sortir de la funció celebrada en una iglesia de Madrit, en obsequi de la *Cara de Dios*, un ciudadá vá caure, sense saberse com, en una caldera d' oli de fregir bunyols.

DE VIATJE

«Reservado para señoras.»

Los que presenciaren la escena podían exclamar:

—¡Mare de Deu y quin bunyol!

Densá que la Companyia arrendataria de las cerillas s' ha encarregat del monopoli, escasseja molt aquest article.

Los venedors se resisteixen á vendre capsetas de mistos, en vista de la escasa ganancia que 'ls proporciona aquest negoci, y alguns dels que han acceptat dedicars'hi, quan acuden als dipòsits á fer provisió, algunas vegadas han d' entornarse'n sense, per falta d' existencias.

Y per lograr aquest resultat vá tirarse per terra una industria florent, y vá deixarse sense pá á un sens número de familias!

Un estanquer deya:

—Si 'ls mistos escassejan, no escasseja pas la manera d' encendre, porque ab aixó del monopoli son molts los que treuhen foch pèls caixals.

En lo Saló Parés hi ha exposat un bon número de paissatjes dibuixats al carbó per l' inimitable artista Sr. Pahissa.

Una execució primorosa y grandiosa á la vegada, avaloran lo mérit de las obras exposadas per tan notable dibuixant.

A Paris, aquesta última quaresma, s' ha posat de moda en alguns teatros la representació del drama sacro *La Passió*.

L'obra es representada ab gran magnificencia, oferintse en las escenas principals hermosos quadros, reproducció exacta dels més famosos que han pintat los grans mestres.

Y á pesar de aixó, segons lo revister del *Brusi*, «las conciencias menos escrupulosas no poden admetre que Jesús siga representat per un *perdido* y la Verge per una cómica, *cuya vida no puede contarse por lo licenciada*, causantlos indignació que al final del espectacle, al aplaudir la *claque*, 's presenti 'l personatge de Jesús á saludar als espectadors desde las taulas.»

¿Y donchs, qué? ¿Per ventura aquestas concien-
cias escrupulosas voldrían que Jesús dongués probas repetidas de tenir mala educació, deixant de agrahir los aplausos que se li dirigeixen?

Tot de un plegat ha aorescut lo projecte d'entarrugar lo tros de Rambla que no té tarugos.

No n'hi ha prou ab los *Skating-Rings* de las Ramblas del Mitj y de las Flors, que ara tractan d'extendre'l per la de Canaletas, la d' Estudis y la de Santa Mónica.

Per lo vist, las casas de socorro del Ajuntament treballan poch, y s'han de fer tots los medis perque 's rompin lo major número de camas possible.

*
*
*

Un detall digne de ser conegut.

La nova empresa entarugadora 's compromet á realisar l' entarugament á 13 pessetas lo metro superficial.

En temps de 'n Rius y Tauler, l' entarugament vá realisar-se, si no recordo mal, á 23 pessetas.

Diferencia: 10 pessetas metro.

¡Quin tarugo!...

A Vich, los pajesos demanavan pluja ab molta instancia.

Y en algunas iglesias se feyan rogativas *ad petendam pluviam*.

Vels'hi aquí que tot de un plegat s'encapota 'l cel, y quan somreya l'esperansa en lo cor dels pobres pajesos, comensa á caure...

—¿L'aygua del cel?

—Sí, senyors, l'aygua del cel, pero en forma de granizada.

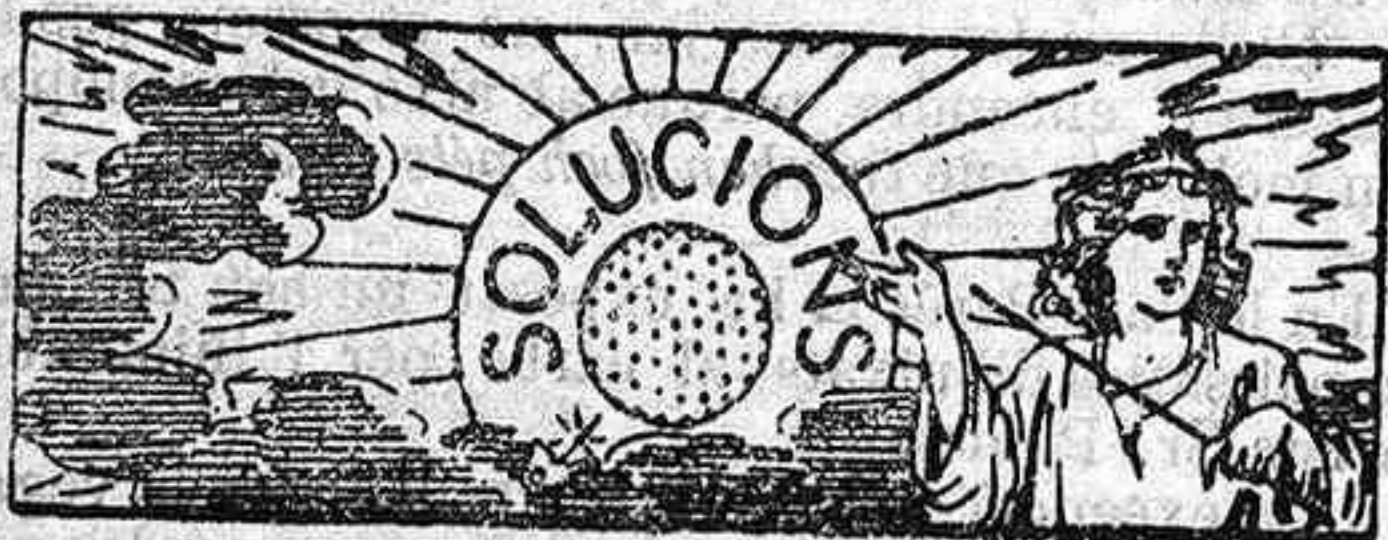
Ara sembla que 'l clero vigatá projecta fer rogativas al cel, demanant que un'altra vegada 'ls *granisats* se 'ls hi serveixi ab copa.

Lo Sr. Cendra s'ha separat de *La Llanterna de Gracia*.

¿Reparan quina extranyesa?

¡Una *llanterna* que criava *cendra*!

¡Y jo que 'm creya que las llanternas no criavan mes que *cremallot*!

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NUMERO

1.ª XARADA.—*Ne-ro.*

2.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Del cielo ó la [tornada, de Mr. Arban.*

XARADA

I

DECLARACIONS ÍNTIMAS.—MEVAS.

Rasgo principal del meu carácter.—Gastar sempre més de lo que tinch.

Qualitat que prefereixo en l'home.—La de ser rich, sense ser ruch.

Qualitat que prefereixo en la dona.—La de ser honrada, sent corista ó bailarina.

Lo meu principal defecte.—Parlar de tot sens entendre en res.

Ocupacions que prefereixo.—Donar *quarta-dos* á una dona jova y guapa, y passejarme per la Rambla.

Lo que 'm faria ser desgraciat.—Casarme ab una dona que ademés de ser *total* y *sexta-sexta*, fos pobre y capritxosa.

Lo que 'm sembla que 'm faria felis.—Comprar un *quart dos* de la rifa de Nadal, y treure la grossa.

Pais ahont m'agradaria viure.—A tot arreu, si podia passar sense treballar.

Poetas que més m'empipan.—Los qu' escriuhen un vers que sembla prosa.

Prosistas que més m'agradan.—Los qu' escriuhen una prosa que sembla vers.

Lo que voldria se.—Aucell, pera fugir dels meus inglesos.

Lo meu somni daurat.—Que la carn de moltó vagi *segona-sis-quarta*, pera podermen atipar.

Música que prefereixo.—La de la banda municipal, perque per sentir-la no haig de gastar cap diner.

Instruments que toco ab preferencia.—Toco... campanas quan parlo de literatura; lo piano quan estich sol ab la xicoia; y 'l violón cada vegada que bado la boca.

Pintors á qui més admiro.—No hi ha cap pintor que me la pinti; vull dir, que no n'hi ha cap que 'm fassi entussiasmar ab los seus quadros.

Animal que 'm fá més fástich.—La *sis-quarta*.

Animals que més m'agradan.—Las donas.

Instruments que més detesto.—La lira de 'n Cánovas y la guitarra del Y-era bó.

Viandas y licors que prefereixo.—Las monjetas secas, lo fetje de tocino ab *prima-inversa-segona*, lo vi de ral y 'l café d'arrós.

Hèroes populars que més admiro.—En Girona pobre y la María enfarinada.

Noms que més m'agradan.—Teodosia, Demetria y Bibiana, per lo estrambótichs, y Leonor, Elisa é Isabel, per lo poétichs.

Reforma que crech més necesseria.—La de las mévas sabalas.

CINCH de la Naturalesa que desitjaria tenir.—La barra d' un concejal y la conciencia d' un jesuíta.

Com voldria morir.—De un tip de riure, per anarmen content al altre barri.

J. USÓN.

II

Una vocal la primera,
dos es part de la persona,
un pronom es la tercera,
musical es la darrera
y nom d'home 'l Total dona.

P. BUYÓ Y V.

ANAGRAMA

—¡Que té poca tot, total!—
digué en Pep á n' en Marsal.

TONI JOAN.

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu - Apartat, número 2.

Nuevos Estudios de
Antropología Criminal

Por ENRIQUE FERRI

Un tomo en octavo. — Precio: 3 pesetas

LA MUJER ANTE EL SOCIALISMO

Por AUGUSTO BEBEL

Un tomo en octavo. — Precio: 3 pesetas

—o EMILI VILANOVA o—

COLECCIÓN DE QUADROS

Tomo II de la Biblioteca Popular Catalana
 Preu: DOS ralets

ORIENTAL

LOS MOROS CONTRAPUNTATS
 Preu: 1 pesseta

LOS SECRETOS DE LA GENERACIÓN, por M. J. Morel de Rubenpré.. . . .	Plas. 3
VENUS FECUNDA Y CALIPÉDICA, por A. Debay.. . . .	» 3
LOS PELIGROS DEL AMOR, por varios autores.	» 3
EXTRAVÍOS SECRETOS DEL BELLO SEXO.—Estudio médico-popular. . . .	» 3
HISTORIA NATURAL DEL HOMBRE Y DE LA MUJER, por A. Debay. »	3
LA PORNOCRACIA, por R. J. Proudhon.	» 3
VENUS RETOZONA.—Ramillete picaresco de poesias festivas.	» 2
HIGIENE DE LOS PLACERES Y DE LOS DOLORES, por A. Debay.	» 3
EL BESO.—Estudio acerca de los abusos del beso.	» 3
UN RATO DE BUEN HUMOR, por Francisco de Quevedo y Villegas.	» 3
LA MUJER.—Desde los puntos de vista filosófico, moral y literario, por J. J. Virey.	» 3
HIGIENE DE LA NOCHE DE BODAS.	» 3
LOS ÓRGANOS DE LA GENERACIÓN.	» 5

VENTA DE HIJOS

POR M. MARTINEZ BARRIONUEVO

NOVELA ESPAÑOLA ILUSTRADA POR M. G. SIMANCAS

— Un tomo en octavo esmeradamente impreso. — Precio: 3'50 pesetas —

CORAZÓN

(DIARIO DE UN NIÑO)

por

EDMUNDO DE AMICIS

— Edición ilustrada. — Precio: 4 pesetas —

MANUEL MATOSES (Andrés Corzuelo)

DANZA DE MONOS

ILUSTRACIONES DE ANGEL PONS

— Precio: 3'50 pesetas —

UNA HORA MÁS TARDE

Novela de ALFONSO KARR

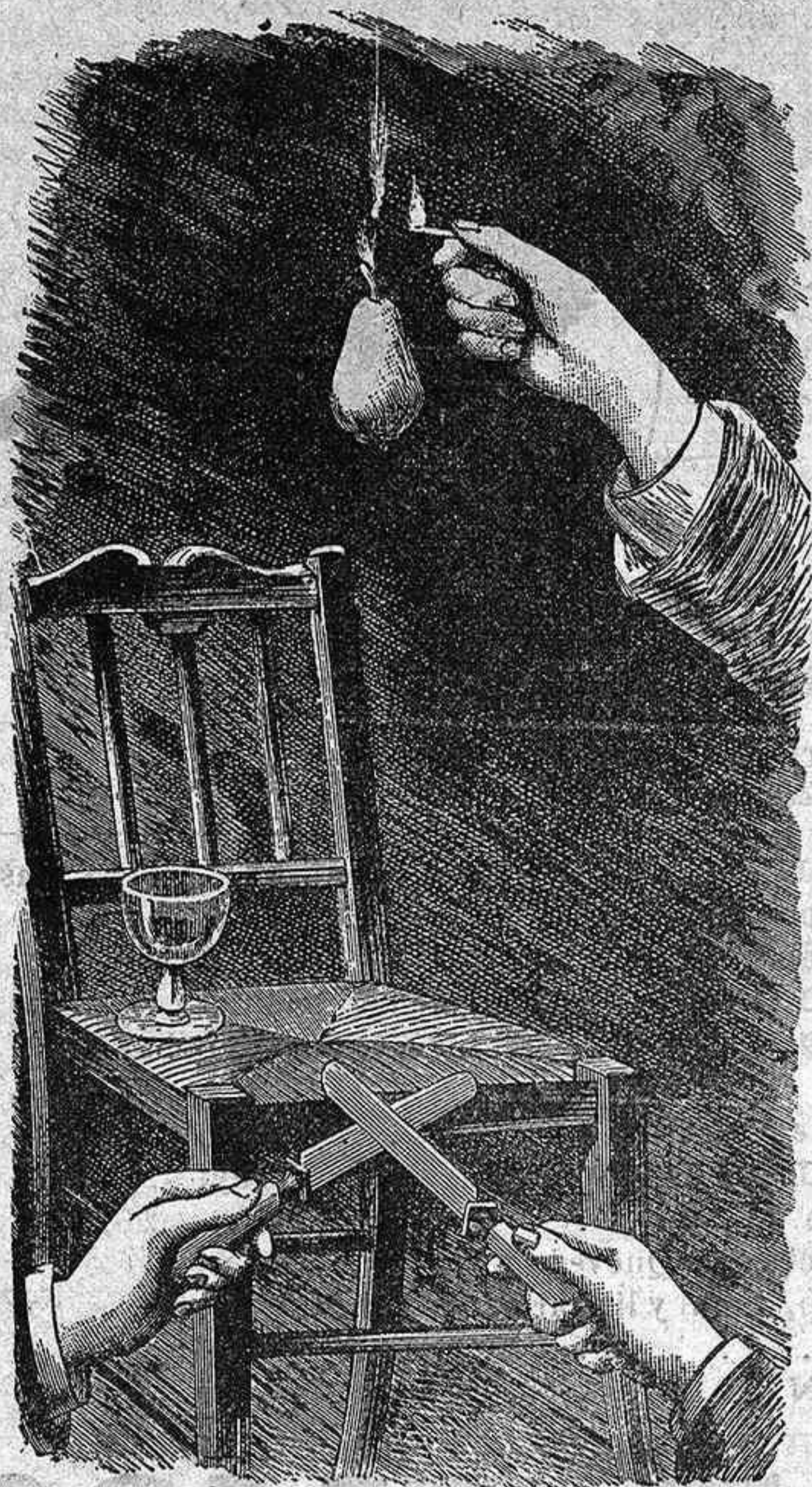
— Un tomo en octavo — Precio: 3 pesetas —

NUESTROS MILITARES

Obra nueva que dentro pocos dias se pondrá á la venta

NOTA.—Tothem que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en llibransas del Giro Mutuo, ó bé, en sellos de franqueig al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d' extravios, no remetent además 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

DISTRACCIÓNS CASULANAS

PARTINT PERAS

Ab un ganivet á cada má, encreuhats conforme indica 'l dibuix, esperan la pera qu' está lligada ab un fil que penja del sostre. Un altre individu crema 'l fil, y 'l caure la fruyta se parteix indefectiblement per la meytat.

Aixó sí, es necessari que la pera estiga colocada bèn verticalment sobre 'l tall dels ganivets. Per conseguirho, lo més segur es mullar una mica la part inferior de la fruyta, deixant que cayguin unas quantas gotas á terra: ellas marcarán lo lloch precis ahont deuen posarse 'ls ganivets.

TRENCA-CLOSCAS

Sr. D. Osear Galbino Tetin
PALOS

Formar ab aquestas lletras lo titul de una sarsuela castellana.

ONIFIDI.

TERS DE SÍLABAS

:: :: ::

Primera ratlla vertical y horisontal: carrer de Barcelona.—Segona: idem.—Tercera: joguina de canalla.

J. ELÍAS SETMESÓ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Poble catalá,
1 9 8 3 4 5 6 9.— » »
3 9 8 8 2 1 9.— » »
1 2 3 9 6 7.— » »
9 8 1 9 6.— » »
8 8 7 9.— » »
3 5 6.— » »

6 5.—Nota musical.
9.—Vocal.

UN BON ATACAT.

GEROGLÍFICH

+

S

LOS

LILLI

PI TI

en en

IGUALADÍ.

FILLAS DE EVA

Fot. Reutlinger.—Paris.

MAD. THEO

Cantant graciosa y coqueta
que ab lo seu somris etern
ha creat tot lo modern
repertori d' opereta.

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalto 63.